

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 251/2020
09.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Веска Крстајића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Милошевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Милошевића, адвоката Владете Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 7/19 од 14.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 444/19 од 29.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2020. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Милошевића, адвоката Владете Станковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 7/19 од 14.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 444/19 од 29.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 7/19 од 14.03.2019. године, окривљени Горан Милошевић, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 09.06.2017. године до 10.10.2017. године.

На основу члана 87. у вези члана 246. став 7. Кривичног законика, према окривљеном Горану Милошевићу, изречена је мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге хероин, нето масе 15,47 грама, а на основу члана 91. став 1. и 2. и члана 92. став 1. Кривичног законика од окривљеног је одузета имовинска корист у новчаном износу од 7.000,00 динара, те је окривљени обавезан да суду на име паушала плати износ од 15.000,00 динара, а Вишем јавном тужилаштву у Прокупљу на име трошкова кривичног поступка износ од 190.200,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 444/19 од 29.11.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и браниоца окривљеног Горана Милошевића и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Горана Милошевића, адвокат Владета Станковић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП - битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, погрешне примене Кривичног законика и повреде закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи у целости побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднео, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Милошевића, је неоснован.

Бранилац окривљеног Горана Милошевића, адвокат Владета Станковић, у поднетом захтеву, одредбу општег карактера (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), конкретизује истицањем битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и навођењем да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати и као незаконите доказе истиче:

-видео запис са диска који је достављен уз оптужни акт, за који, супротно одредби члана 147. ЗКП, приликом одузимања, лицу од кога је исти одузет, није издата потврда о привремено одузетим предметима,

-записник о претресу стана и других просторија од 22.02.2017. године, наводећи да је на основу наведеног записника заправо вршено претресање шљивика (у којем је пронађена теглица са пакетићима опојне дроге), који не представља ни стан нити просторију и који није у поседу или државини окривљеног, а о истом, поред тога, није обавештен власник парцеле,

-исказ окривљене АА од 09.03.2017. године, истичући да на овом исказу не може бити заснована судска одлука јер у погледу прихватљивости тог исказа нису испуњени услови из члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП,

-споразум о признању кривичног дела ВЈТ у Прокупљу СК 8/17 од 03.05.2017. године, који је према наводима захтева, закључен од стране ненадлежног тужилаштва и у вези са тим истичући да као доказ није предложен увид у предмет СПК 10/17, већ само споразум о признању кривичног дела, те да првостепени суд није могао исказе окривљене АА из тог предмета користити као доказ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП, прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Из списка произилази да су поступајући по допису МУП РС, ПУ Прокупље, РС Куршумлија од 08.02.2017. године, А.Д. „ББ“ и ВВ, доставили видео записе сигурносних камера за дан 07.02.2017. године у временском интервалу од 09,00 часова до 11,00 часова.

По налажењу Врховног касационог суда, наведени видео записи сигурносних камера, не представљају незаконите доказе, обзиром да је сходно члану 286. став 1. ЗКП, полиција овлашћена да у предкривичном поступку обави све радње које ће помоћи да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, па како предметни видео записи, нису одузети од власника сигурносних камера или другог лица, то није ни постојала потреба за издавањем потврде о привремено одузетим предметима.

Такође, Врховни касациони суд налази да записник о претресу стана и других просторија од 22.02.2017. године, не представља незаконит доказ, обзиром да исти, ни сам по себи, а ни према начину прибављања, није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Наиме, претресање куће и дворишта куће (плаца), у оквиру кога се на јединственој парцели налази и шљивик, како је то током кривичног поступка утврђено, обављено је у свему сходно одредби члана 152. ЗКП, на основу претходно прибављене наредбе судије за претходни поступак Кпп Пов бр 13/17 од 22.02.2017. године, којом је одређено да се претресање има извршити на стану и другим просторијама као и на плацу, чији је држалац окривљени Горан Милошевић и у свему је извршено у складу са одредбама члана 155. – 157. ЗКП, које регулишу предузимање ове доказне радње. Пре предузимања ове доказне радње, наредба је у смислу члана 156. ЗКП предата ванбрачној супрузи окривљеног Горана Милошевића, ГГ, па је поучена да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, што је иста одбила. Овој доказној радњи присуствовала су два сведока, а супруга окривљеног је, након што јој је записник о претресању стана прочитан у смислу члана 235. став 1. и 2. ЗКП, исти потписала без икаквих примедби.

Како је, дакле, наведени записник сачињен у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Милошевића којима се указује да се на овом записнику не може заснивати судска одлука, оцењени неоснованим.

Надаље, по оцени Врховног касационог суда, исказ окривљене АА дат пред ВЈТ у Прокупљу, у својству осумњичене, дана 09.03.2017. године, такође не представља незаконит доказ.

Наиме, из списка произилази да је против осумњиченог Горана Милошевића дана 21.02.2017. године, поднета кривична пријава Ку 117/17 због постојања основане сумње да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, док је против осумњичене АА истога дана поднета кривична пријава због постојања основане сумње да је извршила кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. у вези става 2. КЗ. Осумњичени су саслушани пред јавним тужиоцем ВЈТ у Прокупљу дана 09.03.2017. године, након чега је Виши јавни тужилац у Прокупљу са окривљеном АА дана 11.08.2017. године закључио споразум о признању кривичног дела СК 8/17 (Кт 5/17) и предмет је достављен Основном суду у Прокупљу, који је дана 29.08.2017. године донео пресуду по том споразуму Спк 10/17 и окривљена АА је правноснажно олашена кривом због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, док је против окривљеног Горана Милошевића, везано за исти догађај подигнута непосредна оптужница дана 21.08.2018. године, на основу члана 331. став 1. и 5. ЗКП, без спровођења истраге.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да се у конкретном случају ради о саокривљенима, против којих су спроведене заједничке доказне радње, у оквиру којих је у присуству браниоца тада осумњиченог Горана Милошевића, пред Вишим јавним тужиоцем саслушана и окривљена АА дана 09.03.2017. године да би тек након тога започео поступак закључивања споразума о признању кривичног дела са јавним тужиоцем, конкретно дана 11.08.2017. године и окривљена након тога правноснажно оглашена кривом и осуђена због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ.

Самим тим, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају због догађаја у коме су учествовали обоје окривљених, започет јединствени поступак против окривљених Горана Милошевића и АА, те да је достављањем списка предмета Основном јавном тужилаштву у Прокупљу односно Основном суду у Прокупљу, заправо дошло до раздвајања кривичног поступка против ових окривљених, иако без формалног решења, због чега читањем њеног исказа датог јавном тужиоцу пре кривичног поступка у ком је закључен споразум, у смислу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, није повређен поступак и на том исказу се по оцени овог суда може засновати пресуда.

Околност што суд, набрајајући доказе на којима заснива пресуду, погрешно наводи поред исказа који је окривљена АА дала јавном тужиоцу у својству осумњичене и касније исказ дат приликом закључења споразума, није од утицаја на оцену овог суда о законитости исказа окривљене од 09.03.2017. године, из разлога што се из списка предмета, конкретно разлога првостепене пресуде, види да је у поступку изведен једино доказ – читање исказа осумњичене АА који је дат пред ВЈТ дана 09.03.2017. године и на том доказу се стога може засновати законита пресуда. У конкретном случају суд је по предлогу јавног тужиоца правилно извршио увид у спис СПК 10/17, чији је саставни део и правноснажна

пресуда против окривљене АА, на шта је и овлашћен и на тако изведеном доказу може засновати пресуду.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда, неосновани су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, будући да наведени докази чију законитост оспорава бранилац у поднетом захтеву, представљају законите доказе и на њима се може заснивати судска одлука.

Наводима захтева, којима истиче да на одузетим предметима нема биолошких трагова ДД и указује да самим тим потврда о привремено одузетим предметима ПУ Прокупље од 01.02.2017. године представља незаконит доказ, бранилац окривљеног, заправо оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама односно истиче повреду кривичног закона из члана 440. ЗКП.

Надаље, као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче и погрешну примену КЗ, али у образложењу захтева не конкретизује у чему се та повреда, огледа, као и повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, наводећи да је окривљеном Горану Милошевићу, повређено право на правично суђење предвиђено чланом 32. Устава РС, при чему није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, како то прописује члан 484. ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд се у оцену изнетих навода и разлога за подношење захтева браниоца окривљеног није упуштао, јер не представљају законске разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, док у односу на неке разлоге нема конкретног образложења, у чему их бранилац види.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић